

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2016. 1' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Μωυσέως οσίου Του Αιθίοπος. Διομήδους, Λαυρεντίου μαρτύρων,
Εζεκίου βασιλέως Του δικαίου.
Έτος 9^ο Τεύχος 398

...η πίστη, η προσευχή και η νηστεία...

Ένα ακόμα θαύμα του Χριστού μας περιγράφει σήμερα ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, το οποίο υπογραμμίζει, πέρα από τη σημασία της πίστεως, και την αξία της προσευχής και της ασκήσεως για την πνευματική μας ζωή. Πλησίασε, μας λέει η σημερινή περικοπή, ένας άνθρωπος τον Ιησού, και γονατιστός Τον παρακαλούσε να λυπηθεί και να σώσει το παιδί του, το οποίο σεληνιάζονταν και ταλαιπωρούνταν πολύ, γιατί συχνά έριχνε τον εαυτό του στη φωτιά ή στο νερό. Απελπισμένος, απευθύνθηκε στους μαθητές του Χριστού, αλλά εκείνοι δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν το παιδί, οπότε κατέφυγε στον ίδιο τον Κύριο. Τότε ο Ιησούς είπε: “ Ω γενεά άπιστη και διεφθαρμένη, μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας; έως πότε θα σας ανέχομαι; φέρτε μου το παιδί εδώ”. Και με ένα Του λόγο έδιωξε το δαιμόνιο και από εκείνη τη στιγμή το παιδί θεραπεύτηκε. Όταν οι μαθητές ιδιαιτέρως Τον ρώτησαν για ποιο λόγο δεν μπόρεσαν οι ίδιοι να διώξουν το δαιμόνιο, ο Χριστός τους απάντησε: “Εξαιτίας της απιστίας σας. Αλήθεια σας λέω, ότι εάν έχετε πίστη σαν το σπόρο του σιναπιού, θα πείτε σε αυτό το βουνό «μετατοπίσου από εκεί» και αυτό θα μετατοπιστεί, και τίποτα δεν θα σας είναι αδύνατο. Αυτό δε το γένος δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία”.

Η περίπτωση του σεληνιαζόμενου παιδιού δεν ήταν μια απλή υπόθεση σωματικής ασθενείας, όπως πολλά από τα θαύματα που είδαμε όλες τις προηγούμενες Κυριακές. Δεν ασθενεί το σώμα του ανθρώπου, ούτε απλά η ψυχή του, αλλά έχει καταληφθεί από το πονηρό πνεύμα, το οποίο πλέον εξουσιάζει και το νου και το σώμα του. Η αδυναμία των μαθητών του Χριστού να θεραπεύσουν το παιδί δείχνει την ανάγκη για εντονότερη και ουσιαστικότερη πίστη. Για τον λόγο αυτό ο Κύριος τους αποκαλεί “γενεά άπιστη και διεφθαρμένη”, επειδή δεν έχουν ακόμα κατανοήσει ότι η πάλη και ο αγώνας τους δεν έχει να κάνει μόνο με τους ανθρώπους, αλλά με τα πνεύματα της πονηρίας, με τον “άρχοντα του αιώνος τούτου”, ο οποίος πάντα αντιστρατεύεται το έργο του Θεού. Στον αγώνα μας, επομένως τον πνευματικό, που συχνά φαντάζει άνισος και ανυπέρβλητος, έχουμε ανάγκη από πίστη σταθερή. Η παρομοίωση που χρησιμοποιεί ο Χριστός αυτό θέλει να δηλώσει: ότι δεν έχει σημασία να νιώθουμε ότι πιστεύουμε πολύ, αλλά αρκεί το λίγο, σαν τον κόκκο του σιναπιού, αρκεί η πίστη μας αυτή να είναι σταθερή, δυνατή, ακράδαντη.

Αν πιστέψουμε ότι ο Θεός βρίσκεται δίπλα μας και έχει τη δύναμη να μας βοηθήσει σε κάθε είδους πνευματικής δυσκολίας, τότε πράγματι στον αγώνα μας θα έχουμε τον ισχυρότερο σύμμαχο, τον νικητή του θανάτου, την πηγή της ζωής, τον Αναστημένο Κύριο. Ωστόσο, όπως υπογραμμίζει σήμερα ο ίδιος ο Χριστός, για να εξορίσουμε “τούτο το γένος” από τη ζωή μας, για να εκδιώξουμε τον πειρασμό που καθημερινά μας ταλανίζει, έχουμε ανάγκη από την προσευχή και τη νηστεία. Η πίστη μόνη στον Θεό δεν αρκεί, αλλά χρειάζεται αγώνας πνευματικός, χρειάζεται άσκηση στη ζωή μας, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στην κακία που μας περιβάλλει αλλά και για εκδιώξουμε κάθε κακία που εμφωλεύει μέσα μας. Η προσευχή αποτελεί φυσική συνέπεια της πίστεως. Ο άνθρωπος που πιστεύει στον Θεό, που αισθάνεται την άπειρη αγάπη και φιλανθρωπία Του, επιθυμεί συνεχώς, ει δυνατόν, να βρίσκεται σε κοινωνία μαζί Του. Και ο κατεξοχήν τρόπος της προσωπικής επικοινωνίας με τον Θεό δεν είναι άλλος από την προσευχή. Η προσευχή και η νηστεία αποτελούν μίμηση του Χριστού, ο οποίος μετά την Βάπτισή Του επί σαράντα ημέρες αποσύρθηκε στην έρημο, νηστεύοντας και προσευχόμενος στον Θεό – Πατέρα. Αν ο ίδιος ο θεάνθρωπος Κύριος νήστεψε, κατανοούμε πόσο απαραίτητη είναι η νηστεία για εμάς.

Η νηστεία δεν βοηθά μόνο τον άνθρωπο στον αγώνα του για την χαλιναγώγηση των παθών, αλλά κάνει την προσευχή του ακόμα πιο δυνατή και τον καθιστά έτοιμο στο να ελκύσει αφ' ενός μεν την χάρη του Θεού, και αφ' ετέρου στο να αποκρούσει επιτυχώς κάθε προσβολή του αντικειμένου. Η νηστεία δεν αποτελεί αποστροφή προς τις τροφές, ούτε διαδικασία “εξαγνισμού”, μιας που καμία τροφή δεν θεωρείται ακάθαρτη. Η νηστεία αποτελεί άσκηση, δηλαδή μέσα από την εκούσια αποχή από συγκεκριμένες

τροφές εξασκούμε το νου και την ψυχή μας στο να αντιστέκεται στους διάφορους λογισμούς και στις επιθυμίες. Με τον τρόπο αυτό, σε συνδυασμό πάντα με την προσευχή, σταδιακά καθαρίζεται η ψυχή από τους πονηρούς λογισμούς και τελικά προσεγγίζει ακόμα πιο πολύ τον Θεό. “Τούτο το γένος δεν βγαίνει, παρά μόνο με προσευχή και νηστεία”. Δυστυχώς, η προσευχή και η νηστεία έχουν τεθεί στο περιθώριο της ζωής, ακόμα και αρκετών από εμάς, που θεωρούμε τον εαυτό μας γνήσια τέκνα της Βασιλείας του Θεού.

Η προσευχή όμως και η νηστεία δεν αποτελούν ούτε έθιμο, ούτε υποχρέωση, αλλά οφείλουν να είναι εκούσιες κινήσεις της καρδιάς μας προς τον Θεό. Η ακράδαντη πίστη στον Θεό, η προσευχή και η άσκηση μέσα από τη νηστεία, αποτελούν και σήμερα, που όλα γύρω μας κλονίζονται και τείνουν να καταρρεύσουν, τα εχέγγυα της πνευματικής μας ανόρθωσης.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Όσιος Μωυσής ο Αιθίοπας

Ο όσιος Μωυσής ήταν αγορασμένος δούλος κάποιου πλούσιου κτηματία. Είχε χαρακτήρα σκληρό και δύστροπο και καθημερινά δημιουργούσε πολλά προβλήματα, ώσπου το αφεντικό του αγανάκτησε και τον πέταξε στον δρόμο. Ο Μωυσής βρήκε καταφύγιο σε μια ληστοσυμμορία και με την τεράστια σωματική του δύναμη δεν άργησε να επιβληθεί και να γίνει ο αρχηγός της.

Κάποτε, κυνηγημένος από τα όργανα της εξουσίας, για τα πολλά του εγκλήματα, πήγε να κρυφτεί βαθιά στην έρημο όπου ζούσαν οι πιο ονομαστοί ασκητές. Η συναναστροφή του με τους αγίους τον έκανε σιγά - σιγά να ημερεύσει. Τον επισκίασε η Χάρη του Θεού, γιατί η μετάνοια είναι ώρα Χάριτος, μαλάκωσε η καρδιά του, μετανόησε πραγματικά και ζήτησε την λύτρωση. Η αλλαγή του ήταν ριζική και σε σύντομο χρονικό διάστημα έφτασε στα μέτρα των μεγάλων Πατέρων της ερήμου. Μετά το βάπτισμα αξιώθηκε να λάβει και την Χάρη της Ιεροσύνης.

Σε ηλικία 75 ετών έφυγε από την πρόσκαιρη αυτή ζωή με τρόπο βίαιο και μαρτυρικό. Ειδωλολάτρες ληστές εισέβαλαν στο σπήλαιο που ασκήτευε και τον σκότωσαν με μαχαίρια. Και στο σημείο αυτό επαληθεύθηκε, για άλλη μια φορά, ο λόγος του Χριστού προς τον Απόστολο Πέτρο: «πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μάχαιρῃ ἀποθανοῦνται» (Ματθ. κστ, 52).

Οι δύο μεγάλες αρετές που τον κοσμούσαν ήταν η αληθινή μετάνοια και η βαθιά ταπείνωση. Μέχρι την τελευταία του αναπνοή «έκλαιε πικρώς» για

τις αμαρτίες του και θεωρούσε τον εαυτό του κατώτερο όχι μόνον από τους ανθρώπους, αλλά και από αυτήν την άλογη κτίση. «Η συναίσθησις της αμαρτίας ημών είναι μέγα δώρον του Ουρανού, μεγαλύτερον και της οράσεως των αγγέλων... Η μετάνοια είναι ανεκτίμητον δώρον προς την ανθρωπότητα... Δια της μετανοίας συντελείται η θέωσις ημών. Τούτο είναι γεγονός ασυλλήπτου μεγαλείου» (Αρχιμ. Σωφρονίου, Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι, σελ. 40 και 46). Ο Μωυσής αξιοποίησε κατά τον καλύτερο τρόπο το ανεκτίμητο αυτό δώρο και έφθασε στην θέωση, στην όραση του Θεού.

Αρκετά περιστατικά από τον βίο και την πολιτεία του φανερώνουν την ριζική αλλαγή του τρόπου της ζωής του. Άλλωστε αυτό σημαίνει μετάνοια. Αλλαγή τρόπου σκέψης και τρόπου ζωής. Αξίζει να αναφέρουμε ένα από αυτά: «Κάποτε, τέσσερεις ληστές, παλιοί σύντροφοί του, μπήκαν στην καλύβα του για να την ληστέψουν, χωρίς να φαντάζονται ποιόν μπορούσαν να βρουν μέσα. Όταν τον είδαν σάστισαν. Εκείνος, με μεγάλη ευκολία, τους έπιασε, τους έδεσε και τους οδήγησε στην συνάθροιση των Γερόντων και τους ερώτησε να του πουν τί πρέπει να κάνει με τους ληστές, λέγοντας συγχρόνως: "Σε μένα δεν αρμόζει πια να τιμωρήσω άνθρωπον"» (Γεροντικόν, Εκδ. Ρηγοπούλου, σελ. 111). Όταν τα άκουσαν αυτά οι ληστές εξομολογήθηκαν, μετανόησαν και έγιναν Μοναχοί.

Άλλο χαρακτηριστικό περιστατικό που φανερώνει την ταπείνωση του Οσίου είναι και το ακόλουθο: «Την ημέρα που τον χειροτονούσε Πρεσβύτερο ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας και μάλιστα την ώρα που του φορούσε τα ιερά άμφια του είπε φιλικά ότι έγινε λευκός σαν περιστέρι. Ο Μωυσής ερώτησε ταπεινά τον Πατριάρχη αν κρίνει από το εξωτερικό ή το εσωτερικό, επειδή και τα άμφια ήσαν λευκά. Ο Πατριάρχης θέλοντας να τον δοκιμάσει αν έχει πραγματική ταπείνωση, είπε κρυφά στους κληρικούς να τον διώξουν από το σκευοφυλάκιο. Έτσι, όταν παρουσιάστηκε εκεί μετά την θεία Λειτουργία, τον έδιωξαν βρίζοντας τον. Ο Μωυσής έφυγε αμέσως χωρίς καμιά αντιλογία. Ένας από αυτούς, που τον ακολούθησε κρυφά για να δει αν του κακοφάνηκε, τον άκουσε να μονολογεί μεμφόμενος τον εαυτό του: "Καλά σου κάνανε, σποδόδερμε μελανέ". Αφού δεν είσαι άνθρωπος, τί γυρεύεις με τους ανθρώπους;» (Γεροντικόν, σελ. 252 -253).

Η Ορθόδοξη Εκκλησία με τον τρόπο ζωής που προσφέρει μεταμορφώνει και μετασκευάζει τα τσακάλια και τους λύκους σε πρόβατα και αρνιά άκακα. Μεταβάλλει τους υπερήφανους σε ταπεινούς, τους πόρνους και μοιχούς σε σώφρονες, τους φονιάδες, τους τρομοκράτες και τους ληστές σε Οσίους.

Σύμφωνα με τον Συναξαριστή του Αγίου Νικόδημου, ο Όσιος Μωυσής απεβίωσε ειρηνικά.